

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 1.

1. januar 1944.

16. årgang.

Bokenes tale.

Herrens gjenkomst er ikke et tema som noen spesialister beskjeftiger seg med, men den er *Skriftens store tema.*

H. Steinberger.

«I Darius Ahasverus' sønns første regjeringsår — — la jeg, Daniel, i bøkene merke til tallet på de år som Herren hadde talt om til profeten Jeremias — at han ville la fulle sytti år gå til ende mens Jerusalem lå i ruiner.»

Daniel hadde ikke den «bokenes bok» som vi har idag, men han hadde en rekke av de enkelte bøker, deriblant profeten Jeremias' bok, denne Guds mann som profeterte i Israel på den tid Daniel og hans venner ble bortført til Babel.

Han var en av dem som hadde sin lyst i disse bøker — som grunnet på Herrens lov. En dag stanset han på en særskilt måte ved Jeremias' profeti over de sytti år. Han var klar over at tiden var nær — at de sytti år snart var tilende. Hans hjerte fyltes av en hellig forventning. Store ting hadde han opplevet i sitt lange gudfryktige liv i utlendigheten — men hva ville det bli om Herren nu igjen utvalgte Jerusalem.

Under faste og i sekk og aske søkte han inn til Gud med bønn og ydmyke begjæringer om at han måtte la sin harme vende seg bort fra Jerusalem, og for sitt eget navns skyld la sitt åsyn lyse over den ødelagte heligdom.

Og Herren oppfylte sitt ord. To år senere vakte han slike tanker i perserkongen Kyros' ånd, at han lot utrope i hele sitt rike kunngjøringen om at alt Herrens folk hadde frihet til å dra tilbake til Jerusalem og der bygge Herren et hus.

Dette betydde imidlertid ikke at tiden for den fulle gjenoppbyggelse var inne, og Herren ville ikke la sin trofaste tjener være i villrede om dette. Derfor sendte han engelen Gabriel for å lære ham å forstå.

Så ble da Daniel, samtidig med at han fikk oppleve oppfyllelsen av en guddommelig profeti, det menneskelige redskap som frambar et nytt himmelsk budskap til menneskeslekten — denne gang ikke om sytti år, men om sytti årsuker.

Fem hundre år senere var det også noen som la merke til «bokenes tale» om «årenes tall», kanskje ikke så mange, men det står dog om Anna, Fanuels datter, at hun «talte om ham til *alle dem* som ventet på forløsning for Jerusalem.»

Og Guds hellige sannndru ord fikk sin oppfyllelse. — I tidens fylde utsendte Gud sin sønn.

Var nu igjen skjedd det, som med Daniel, at de ventende og lengtende sjeler var tilbøyelige til å legge mere i de spesielle profetiske ord, som oppfyltes for deres øyne, enn de virkelig innebar. La oss ikke bebreide dem for det. De hellige Guds menn hadde jo talt om Kristi lidelse og herligheten deretter, og det var helt naturlig «herligheten deretter» som var lengselens store mål.

Selv etter at Herren hadde åpnet skriftene for dem, var de opptatt med tanken om at no måtte herlighetsriket umiddelbart komme. «Gjenreiser du på den tid riket for Israel?» spurte apostlene, da Jesus etter sin oppstandelse bød dem å bue i Jerusalem.

Paulus fikk løfte litt på sløret, da han uttalte åpenbarelsen om menig-

heten — parentesen i Guds plan med Israel. I år 70, da «den kommede fyrstes folk» ødela staden og heligdommen, ble Israels forkastelse fullbyrdet. — Hva måtte skje for antagelsen og gjenoppbyggelsen kunne finne sted? Dette ble det Johannes — det nye testamentes Daniel — som fikk nåde til å kunngjøre.

26 år etter Jerusalems ødeleggelse finner vi ham på øyen Patmos, — uten tvil fordypet i ordet og ventende på riket. Herren hadde jo talt så underlig den gang til Peter: «Om jeg vil at han skal leve til jeg kommer —». Den ene etter den andre av brødrene hadde gått hjem, — men han var enno her. Var han virkelig en av dem «som lever, som blir tilbake inntil Herren kommer?»

Da fikk han — som Daniel — englebesøk. Det var enda et syn som siktet til de siste dager. Han hadde gjennomlevet den tid, da alle profetiene om Kristi lidelse hadde fått sin bokstavelige oppfyllelse — no fikk han bære fram for den daværende og de kommende slekter de profetiske skrifers krone — Jesu Kristi åpenbaring — det guddommelige program for tiden etter Daniels 69. uke, da den salvede skulle utryddes og inntet ha, og helt fram til «herligheten deretter» — alle tings gjenoppbyggelse.

Nær to tusen år er rullet inn i evigheten. Atter fins det sjeler som legger merke til «bokenes tale» og «årenes tall», og som finner at tiden er nær.

Vi skal imidlertid være varsomme med «årenes tall.» Når det gjelder spørsmålet om dager og år er det jo så mange oppriktige Guds folk som har regnet feil og skapt forvirring istedetfor opplysning.

Men forvissningen om at tiden er nær kan ingen fravriste oss. Det ser vi tydelig nok.

S.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

1944.

Så begynner vi på et nytt år igjen. Ingen vet hva dette år skal bringe oss. Skal det bli til det verre, eller skal det bli fred og gode forhold igjen i dette år? Ingen kan gi noe sikkert svar på dette spørsmål. Allikevel vet vi et som er sikkert, og det er at Gud er den samme evige, uforanderlige klippe i det året som kommer som han var det i året som gikk. Det er godt å ha noe som er fast i denne tid, som alt vakler og skjelver. Må Gud få styrke oss i troen så vil det hjelpe oss til å forstå at vi kan se framtiden rolig og tillitsfullt i møte. Gud er borgen for at det skal lykkes oss å komme igjennom og bli bevart i troen.

Vi er innerlig takknemlig for å få anledning til å arbeide videre med bladet også i år. Det har vært av uhyre stor betydning for den kristelige virksomhet at såpass mange kristelige blader, som det er, har kunnet fortsette. Vi bør takke Gud for det.

Så ber vi om å være innesluttet i de troendes bønner også i året som kommer. Må bladet bli til hjelp og velsignelse. Papirrasjoneringen setter jo en grense for både størrelse og opplag, men vi gleder oss over å ha såpass spaltemom og utbredelse som vi har.

Vi kan ta imot nye abonnenter enda og vil helst ha dem fra nyttår. Det er enda en del eksemplarer til rådighet.

MISJONS-RØSTEN

På pilgrimsferden.

Br. Harald Helleland deltok i Misjonshuset fra tirsdag 23/11 til søndag 28/11. Det var god søkning til møtene.

Fredag 26/11 var jeg sammen med A. Holm på møte hos Hans Groth på Greåker. Vi var jo ikke så mange, men det ble et godt møte.

Lørdag 27/11 dro jeg atter til Bredholt. Det snedde og regnet og veien var glatt å sykle. Sent var jeg ute denne gang også. Så lenge jeg var på fylkesvegen gikk det bra, men da jeg kom på den smale bygdevegen hvor det var dype hjulspor som var glatte og umulige å komme opp av gikk det galt. Det bar overende et par ganger og siden var det å leie sykkelen. Kom litt forsent til møte, men det kjentes godt å samles. Gud virket og da blir det bra. Søndag syklet jeg hjem. Det var siste møte br. Helleland deltok i denne gang.

Søndag 4. desember hadde vi menighetsmøte. Søndagsmøte var riktig åpent. Mange vitnet om Gud og det høstes lovprisning og jubel.

Mandag 6. desember besøkte jeg en av våre gamle søstre som bor på Tune gamlehjem. Hun var snart 86 år, men livlig og interessert og frydet seg i frelsen. «Inntil alderdom og grå hår er Gud den samme.»

Onsdag 8. desember talte jeg i «Fildelfia» Sarpsborg. Det var åpent å vitne.

Lørdag reiste jeg til Saltnes. Der traff jeg sammen med brødrene O. Karlsen, Alf Thorstensen og Gunnar Solgård. Vi vitnet alle fire på møtet.

Søndag deltok vi på møtet om kvelden. Det var overfylt av folk og mange ufredste. Br. Alf Thorstensen har virket der i 2 måneder og det var siste møte han deltok før jul. Han skulle til Mjøndalen en uke og siden hjem til jul. Det har vært god søkning til møtene i Saltnes den siste tid. Noen har også kommet over på Guds side og sikkert går flere vakt. Gud gi at det ble gjennombrudd. Br. Solgård skulle delta der en ukes tid og så ventet de visstnok br. Aimar Karlsen dit.

Så lakker det mot slutten av 1943 også. For mange har dette år vært prøvsomt og tungt. En hel verden står i brann. Ti tusinder forblør på slagmarkene, langt fra fedreland,

slekt og familie. Det verste av alt er at mange dør uten å eie personlig kjennskap til den frelse Jesus brakte til jorden. Blant ruiner i bombeherjede byer leter mennesker etter sine kjære. Stakkars herjede menneskehet.

Vi har nok hatt føling med det her i landet også, men stort sett har vi sluppet bra fra det. Det fins nok triste, tunge skjebner som har rammet mange i vårt land også, men å hvor mye vi er spart for. En ting som stemmer oss til lovprisning er at vi fremdeles kan virke i evangeliets tjeneste. Gud gi at mange måtte vinnes for Gud før verre ting hendes

Guds folk: Be og arbeid!

Så på gjensyn neste år — om vi lever og Gud vil. G. I.

Hilsen fra misjonær Fjeld.

Kjære venner i Kristus Jesus.

«Det er godt å prise Herren og å lovsynge ditt navn, du Høyeste, å kjenne din miskunnhet om morgenen og din trofasthet om nettene.» (Salm. 92, 1—3). Og i vers fem finner vi disse ord: «Du har gledet meg, Herre, med ditt verk: jeg jubler over dine henders gjerninger.»

Ja, slik lød sangen til sabbatsdagen hos Guds folk, og vi som idag tjener Herren kjenner den gamle gode sangen gir gjenklang i våre hjertter så også vi kjenner det er godt å prise Herren og å lovsynge hans navn, den Høyeste. Det er Gud selv som legger den velsignede lovsangen inn i hjertet. Når han får glede over med ditt verk så blir det jubel over hans henders gjerninger.

«En underfull frelser jeg eier; men lenge forsto jeg det ei! No vitnet jeg glad om hans seier så alle kan si ham som jeg.»

Underfull i råd, og mektig i gjerning. «Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor urassakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans vegger!» Således er det gildt å legge sitt liv i den allmektiges hender så han får glede over med sitt verk, og ved sin Hellig Ånd åpenbarelse av hans gjerning for oss og i oss, stemme hjertet til lovsang så vi kjenner det er godt å prise Herren.

Gud ga oss en velsignet feststund

Frelsens verdipapirer.

sammen med vennene som var samlet på «Håpet», Eidsvoll, søndag aften, og det var særlig gildt for meg å lytte til de deilige vitnesbyrd om Guds underbare gjerninger og ledelse. Ja, vi Guds barn har det saligt også no mens vi er her i forgjengelighetens venterom, hvor langt mere herligt vil det ikke bli å se Ham, slik som han er.

Hjertelig hilsen med takk for alt under året som snart går ut. Hans miskunnhet og trofasthet tar aldri slut.

I hans åsyns lys vil vi vandre også i det kommende år, så det kan bli rikt på velsignelse fra Gud.

Langhus, 11/12—1943.

Jens Fjeld.

Hva jeg er og hva jeg burde være for Kristus.

Så er vi da sendebud i Kristi sted.
(2. Kor. 5 20).

I er grenene.
(Joh. 15, 5).

Derfor skammer han seg ikke ved å kalle dem brødre..
(Hebr. 2, 11).

I skal bli mine disipler.
(Joh. 15, 8).

Eder har jeg kalt mine venner.
(Joh. 15, 15).

Kristi medarbeider.
(Rom. 8, 17).

Vet I ikke at eders legemer er Kristi lemmer?
(1. Kor. 6, 15).

Likeså er også den frie som er kallet, Kristi trell.
(1. Kor. 7, 22).

En god Kristi Jesu stridsmann.
(2. Tim. 2, 3).

Husholdere over Guds hemmeligheter.
(1. Kor. 4, 1).

Et kar — — — nyttig for husbonden.
(2. Tim. 2, 21).

I skal være mine vitner.
(Ap. gj. 1, 8).

Guds medarbeidere.
(1. Kor. 3, 9).
(Fra engelsk).

Synker aldri i kurs, selv om jord og himmel forgår.

Garantert av Gud, Herren, den Almektige.

Tilegnet og overdrat *alle syndere* ved Jesu Kristi Guds Sønnns underskrift og besegling med hans eget dyre blod på Golgata kors.

Benådningens dokument: Ef. 2, 8.

For av nåde er I frelst, ved tro, og det ikke av eder, det er Guds gave.

Adelsbrevet: Gal. 3, 26. Alle er I nemlig Guds barn ved troen på Jesus Kristus.

Livsforsikringen: Joh. 11, 25. Jeg er oppstandelsen og livet; den som tror på meg skal leve, om han enn dør, og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.

Ulykkesforsikringen: Rom. 8, 28. Og vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud.

Brannforsikringen: Es. 43, 2. Når du går gjennom vande, så er jeg med deg, og gjennom floder, så skal de ikke overskylle deg; når du går gjennom ild, skal du ikke svides, og luen skal ikke brenne deg.

Bankboken: Fil. 4, 19. Og min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus.

Testamentet: Rom. 8, 17. Men er vi barn da er vi arvinger, nemlig Guds arvinger og Kristi medarbeider.

Heri innbefattes bl. a.:

Syndernes forlatelse: Ef. 1, 6 og 7. Sin nådes herlighet som han ga oss i den elskede, i hvem vi har forløsningen ved hans blod, nemlig syndernes forlatelse, etter hans nådes rikdom.

Kristi fred: Joh. 14, 27. Min fred gir jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder. Ef. 2, 14. Han er vår fred.

Kraft: Ap. gj. 1, 8. Men I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over eder.

Alle ting: Rom. 8, 32. Han som ikke sparte sin egen sønn, men ga ham for oss alle, *hvorledes* skal han kunne annet enn gi oss *alle ting* med ham? Se også 1. Kor. 3, 21, 22, 23.

Skjotet (dokumentet) på vår bolig, vårt hjem: 2. Kor. 5, 1. Vi vet, at om vårt legemes jordiske hus nedbrytes, så har vi en bygning av

Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evigt i himlene.

Merk. Dette verdipapir noteres ikke på verdens børser.

Men det er det eneste verdipapir som noteres på Guds salgsbørs. Dets pris er fastsatt således at *hvemsomhelst* — om du er den fattigste på jorden — kan kjøpe det. Det koster intet. Es. 55, 1. Ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling.

Betalingen er erlagt *en gang* for alle for hele verden ved Jesu Kristi Guds Sønnns blod. 1. Tim. 2, 6. Han som ga seg selv til løsnepenge for alle.

Du som er frelst: Les no ditt testament — som *arving*, og ikke som sakfører.

Min ufrelste venn: Vil du ikke eie denne rikdom?

(Fra en traktat. Innsendt ved M. Gran).

Galleple.

Somme mennesker tror at de eiedommelige utvekster på eken som kalles gallepler og som veksler så vakkert i rødt og gult er virkelig frukter på treet. Det er selvfølgelig en misforståelse. Galleplene blir til ved at en liten flue, eller rettere veps, trenger inn i den spede knoppen og legger sine egg der, slik at det blir en utvekst. Denne utvekst er ikke et produkt eller en livsytning av treet selv — eken blir ikke fattigere om den tas bort — den er en svulst, et misfoster og om vi åpner den, finner vi en hel larvekoloni i utveksten.

Det forholder seg slik med mye av det som går under navnet «Andens frukt.» Om man nærmere undersøker en hel del såkalt «kristelig virksomhet» skal man der finne hofmotets, egenviljens, avinsjukens og æreslystens mark. Arbeid som utføres i kjødelig sinn med tanke på egen opphøyelse eller som bare er et utslag av rastløshet, er ikke en frukt av det levende virke, det er helt enkelt en utvekst av kjødet, et svampaktig produkt av den gamle Adam.

(Fra svensk).

Hedenskapets mørke - evangeliets lys

David Bokange heter han, og er sønn av en av Fransk Kongos største høvding, fra brengheststammen. David Bokange er evangelist, ble vunnet i tidlige år for Kristus. Men faren hans var en fryktet høvding og trollmann.

Med de andre stammene lå faren støtt i feider, og hans største glede var å se deres blod flyte. Sine sønner søkte han så tidlig som mulig å føre inn på samme veg som han sjøl.

En dag da Bokange var ni år, var faren, Yoka, ute i skogen på jakt etter elefanter. En mann hjemme i landsbyen holdt på å slipe tennene på en liten jente. Det er nemlig skikken der ute å slipe tennene så de blir spisse. Vesle Bokange nærmet seg for å se på. Da mannen var ferdig med gjenten, tok han fatt på Bokang, for å vesse tennene hans. Gutten gjorde motstand og skrek. Likevel ble han tatt, bunnet fast og behandlingen tok til. Det gjorde felt vondt, mye verre enn pinen hos

Bokanmeldelse.

Kristus av igår, idag og imorgen heter en brosjyre av O. Jul. Frodesen. Det er en god liten bok og gir oss et innblikk i skriftens Kristus. Han som igår, idag og til evig tid er den samme.

Kjøp og les brosjyren. Den koster bare 1 kr. og fåes hos O. Jul. Frodesen, Farsund. Porto blir antagelig 20 øre. *G. Iversen.*

Jesus kommer snart.

At Jesus kommer, er en begivenhet, som forventes med glede av hver troende, og Hans komme er nær forestående, må vel gå klart opp for alle, som følger de store begivenheter som foregår i verden no.

Alt Guds ord går i oppfyllelse, og likeså sikkert som det gikk i oppfyllelse da Jesus kom, som verdens frelser, tross menneskets vantro, vil ordet i Ap. 22, 20, om Hans komme, gå i oppfyllelse, tross all vantro i våre dager.

Kan du ikke med glede forvente Jesu snare komme, så bered deg der til no.

Omvend deg! Bli en kristen!

«Traktatbladet.»

tannlægen hos oss. Bokange hadde derfor svære smerter i munnen etter denne behandlingen. Da Yoka kom hjem fra skogen og fikk vite at mannen hadde slipt tennene på Bokange uten først å ha fått ordre til det, ble han rasende på gjerningsmannen. Han ville straffe ham. Bokange ble kalt til faren. Først trakterte han seg sjøl og gutten med palmevin, så tok han fram tre spyd. Det ene ga han gutten, det andre tok han sjøl. Så viste han gutten hva han skulle gjøre: No skal vi drepe fyren som slipte tennene dine. Jeg kaster et spyd først, og når mannen faller, springer du fram og kaster spydet ditt i ham.»

Men offeret for høvdingens hevner hadde fått vite om planen, og da Yoka og gutten kom til hytten, flyktet mannen. Yoka kastet spydet sitt etter ham, men traff ikke. Dette var merkelig, for når Yoka kastet spyd, traff han støtt, og når han skjøt, bommet han aldri. Men siden så Bokange Guds ledelse i dette, for ved dette slapp han å bli medskyldig i mannens død. Gud hadde en annen plan med Bokange enn at han skulle følge i farens fotspor og bli stormorder. Men Yoka fullførte sin hevner. Sammen med noen andre menn forfulgte han den flyktende og fikk fatt i ham i skogen. Han bandt den skrekkslagne mannen til et tre og gjorde seg klar til å «nyte» mest mulig av hevnen. Etter å ha plaget ham en stund på det forferdeligste, tok han den store stridskniven sin og skar halsen over på ham, skar kroppen opp i smådelar og brente så stykkene.

Da Yoka etter denne ugjerning kom hjem til landsbyen, var han ved svært godt humør.

En dag får Yoka melding om at hans bror lå svært sjuk i sin landsby. Denne broren var rik og hadde mange hustruer. Yoka skyndte seg dit, men da han kom fram får han vite at broren alt var død. Det gjaldt no å få ham i graven. Yoka tar styringen og gir bud om at en stor grav skal bli laget.

— Men det er jo bare en som er død. Hva skal da en så stor grav til? blir der spurt.

— Grav så stor grav som jeg sier. Graven blir ferdig. Yoka kaller til

seg alle hustruene til sin avdøde bror, av flokken tar han ut de to vakreste og beste.

— Dere andre kan gå.

Så tar han den store stridskniven sin og knekker med den armer og ben på de to kvinnene. — «Legg en av dem på hver side i graven. Legg liket i midten.»

Det blir gjort som han byder. De gråtende kvinnene blir plasert i graven. Liket blir lagt i midten.

— «Skuff igjen graven!» jord blir skuffet over liket og over kvinnene som enno lever. Snart er graven fylt, og kvinnenes gråt høres ikke lengre.

Etter dette velger han ut noen slaver, kneker armer og ben på dem, lar dem bli plasert i en kano som blir slept ut på fjorden og brakt til å velte, — og så blir de lemlestedede slaverne mat til krokodillene.

Yoka vender tilbake til Matelelandsbyen vel tilfreds med begravelsen.

David Bokange, som nylig har vært i Sverige og har fortalt dette, sier at det var lett å nevne mangfoldige flere sånne hendinger. Det går slik for seg i de stammene som er ubekjent av kristendommen. Reglen er slik, ikke unntagelser. Mye er sån at det ikke kan nevnes.

Da misjonærene etter noen års arbeid ved Matele overlot ledelsen av misjonen til de innfødte ble hovedansvaret lagt på den tidlig vunne David Bokange. Han bevet for oppgaven og tenkte på å reise til en annen plass og søke arbeid. Da misjonærene reiste, fulgte han dem på vegen til Oneso. Før han vendte hjem møtte Gud ham og gjorde det klart for ham, at det ikke bare var misjonærene, men Gud som la ansvaret på ham. Da svant frykten, han dro hjem og tok fatt på arbeidet. Det første han gjorde var å kalle sammen de andre evangelistene til et ukens bønn. Da de hadde bedt en uke falt Guds Ånd mektig over dem. De gikk ut og forkynte evangeliet til vekkelse og frelse for mange.

Gamle Yoka hadde gang på gang søkt å få sønnen til å forlate misjonen og ruste seg for å ta opp hordingeplassen etter ham. Da Bokange vegret seg, hadde faren truet med å drepe ham og gjorde også flere forsøk på det, men uten hell. Da så misjonærene reiste, tenkte Yoka at nå var timen kommen. (Forts. neste nr.)

Nummer 2-3

Elia

I et ensomt by i Nord-Kina met sine hendsto midt på ghandlet ham hatt han der, sultedøden griframtid så m heller tenke Li var alle han horte evdens frelser; det få vitner de kom til de han bodde i. det glade bu imot det av h en fattig land ken lese eller han hvordan til tusinder s barere ikke Så langs han lot brukte ha spre kristelig landsmenn i var et møys millioner me seg ved elve byer. Li's d skoger og fjvare kolport ofte lange med en stor befolkningen lesning av byrden tung Ofte pleie oppe på et a by Ich-ang lå der, omg rer. Når h byen, tenkte fetter, som histprest i